

A HÁBÉ ÉRSZÉNTŐS ÉNEKÉNEK

Tarsoly

2009. január

Kérdések vagy válaszok?

A Háló lelkülete sokkal inkább a kérdezés lelkülete, mint a válaszolása.

Amikor kérdezek, két dolgot teszek: egyrészt tudatosítom Benned és magamban, hogy kíváncsi vagyok Rád. Másrészt elismerem, hogy kicsi vagyok és valamit nem tudok.

A kérdés, a keresgélés, nyughatatlanságot is jelent. Nem vagyok hajlandó elfogadni a tökéletlent, még akkor sem, ha tudom, hogy én az vagyok. Az élet (és az arról szóló kérdések) örök készenlét a paradoxonra.

A kérdés távlatokat nyit, megmutatja, hogy az élet mennyire összetett és titokzatos. A válasz pedig bezár, lezár és kirekeszt sok mindent. Ezért nem szeretem a közmondásokat és a

„bölc” maximákat. Az életnek nagyon kis szeletét teszik elénk.

A kérdés előre visz, arra ösztökél, hogy menjek tovább, cselekedjek, keressek-kutassak. A válasz kielégít, hamis örömmel tölt el, és visszatart a továbblépéstől. A sok választól érdektelen, lusta és türelmes leszek.

A kérdés törekenységet, sebezhetőséget és vágyakat mutat. És bizalmat a kérdezett felé. Várom a választ, melyről tudom, hogy kevés lesz és újabb kérdéseket ébreszt majd bennem.

A kérdés összekapcsol, hiszen valóban Feléd fordulok. Azt keresem, amiben hasonlók – sőt, talán ugyanolyanok – vagyunk. A válaszok mindig arról szólnak, hogy miben különbözök Tőled.

A Háló lelkülete a nyitottság, a kapcsolat, a készenlét, a teljesség, a vágyódás, az elégedetlenség, a továbblépés lelkülete. És tegyük még hozzá: a bátor őszinteségé.

És akkor most álljunk meg egy pillanatra! És tegyük fel egy kérdést!

Koncz András

Többszólamú közösség.

Egylábú állat nincs. Két lábon járóval már találkoztam. A legbiztosabban a néglábú áll a talpán.

Egy (kis) közösség nem élhet sokáig, ha egyetlen bázisra épít. Például, ha csak egyetlen ember, gyakran egy lelkipásztor erős személyisége tartja össze, vagy ha a találkozók során mindig ugyanarról a problémáról kellene beszélgetniük.

Az a közösségi kultúra, melyet a Háló – s talán minden ma élő közösségi mozgalom – képvisel, a „többszólamúság”(a többlábúság) felé hajlik. A közösségi polifóniát pedig a közösségek vezetőinek (és a bogozóknak) legalább négy területen kell – a közösség összetételétől függően több-kevesebb következetességgel, de – határozottan életben tartaniuk.

Az első éppen a vezetés (a tekintély) megosztásában, s következőkép a felelősség szétterítésében áll. Arra kell törekedni, hogy előbb utóbb a legtöbb (optimális esetben minden) közösségi tagnak legyen olyan feladata, melyet ő felelősséggel ellát, s ha kell, a döntés terhet is viseli. Ezek a felelősségi területek különböző súlyúak lehetnek: a portörléstől kezdve egy-egy találkozó, tábor, misszió megszervezéséig, előadás vagy problémafelvetés megtartásáig, sőt a vezető helyettesítéséig. – Ide tartozik, hogy ha lehet, minél hamarabb biztosítsuk, sőt hangsúlyozzuk a közösségre vonatkozó őszinte kritika szolgálatot teljesítő kötelezettségét.

A második a rendszeres találkozók (esetleg más közösségi események) sokszínűségére vonatkozik. Ha a találkozókön például mindig csak előadások, vagy mindig csak imádságok hangzanak el – hacsak nem egy-egy kiemelt alkalommal – előbb-utóbb a közösségi egymásra figyelés vész kárba. A Háló tapasztalat-gyűjtötte repertoárjában számtalan közösség-képző, elemi vagy összetettebb „műfajú” esemény szerepel. Mire gondolok itt? Éneklés, páros beszélgetések, játék (ha lehet, ne maradjon el!), élménybeszámolók, közösen mondott és egyéni imák, melyek a

résztevők saját problémáit, örömeit és bánatát hozzák a közösség elé (pl. ilyen címeken: ki minek örült az elmúlt időben leginkább? kit mi bántott leginkább? mi történt a családban? mi szépet,

Egy többszólamú közösség?

érdekeset olvasott? miért, kiért, kikért imádkozott? ...), tánc, zenehallgatás, kulturális „negyedóra”, közérdekű társadalmi problémák, név és születésnapok ünneplése, súlyponti imaszándékok, „agapé”, ... Nem zárójelesen, hanem „felkiáltójellel” azt is tudatosítanunk kellene, hogy tanulni nemcsak egymástól lehet és kell, hanem a kívülállóktól, a másként-hívőktől, másként gondolkodóktól, esetleg ateista szemléletűektől is. Ezért a találkozóink során – nem feltétlenül mindig – legyen vendégünk egy-egy személy a fentiek közül; olyan, akinek jóakaratóban és nyíltságában nem kételkedünk.

A harmadik, bár kétségtelenül erőt-próbáló sokszínűség a közösségi tagok műveltségi, vallási, nembeli, korcsoportbeli megosztottságából

ered. Úgy látom, hogy az utóbbi probléma (manapság) a legégetőbb, de – ugyanakkor a korcsoportok sokszintű jelenléte a közösség élettartamának is záloga. – Ezt a fajta sokféleséget nem szabad erőltetni – nem is lehet – de ha így alakul, ezt őrizni, ápolni kell, a „tematikát” pedig a legelfogadottabb „nyelv” köré kell sűríteni. Ilyen integráló középpont lehet az imádság, a biblia közös olvasása, az ének, a zene, a sport(!), a problémák megosztása, vagy egy külső közös feladat, pl. karitás. – Ugyanehhez a problémakörhöz tartozik „spirituális elmélyültség” szintjeinek feszültsége. Lehet, hogy valaki a hitéletben még kezdő, mások már hosszú utat bejártak. A vezetőnek ezt érzékelnie és magatartásával, szavaival éreztetnie kell, hogy Istennek a kezdő, a tapogatózva kereső éppúgy fontos, mint az elől-járók – sőt, talán még fontosabb! Sajnos a kezdő, az új belépő gyakran kerül olyan helyzetbe, hogy légüres térben találja magát a többi „szent ember” között, pedig a befogadás kultúrája nem hiányozhat egyetlen (főként a hálós) közösségből sem. Enélkül nem is keresztény!

Negyedszerre és záradékul egy fontos szólamról essék most szó, amit rögtönözve „kaláka-szellemnek” nevezünk. Ezt így fogalmazzuk meg: a közösség tagjai közül ki milyen segítséget tudna felajánlani a másoknak a közösség tagjai közül, és kitől mit tanulhatunk. S akkor a közösség élete nem reked meg a falak között, hanem a mindennapi életben is kiteljesedik.

Aszalós János

Schön Gyuri (vitaindító?) gondolatai:

HÁLÓ KLUB - egy önkéntes személyes vallomása.

Az utóbbi években "helyzeti előnyömből" fakadóan jó néhány budapesti Háló Klub (HK) rendezvényen részt vettem, elsősorban közönségként. Már a zánkai nagytábor után megalakult - ifik által szervezett - klub összejöveleim is időnként megjelentem. Helyzetem a HK-ban is folyamatosan változott, erről írnék a szerkesztők megtisztelő felkérésére pár sort. Talán 2004 tavaszán az újvidéki Telepi Rádió fellépése kapcsán szántam rá magam először, hogy „magam szakállára” szervezzek közönséget a saját köreimből. Sikerült is jó néhány Budapesten élő délvidékit megmozgatnom. Azóta eltelt néhány év, először az énekelt versek sorozat alakult ki. Bár nem voltam a szervező csapatban, fontosnak tartottam először egy-egy jobb koncertre, majd később rendszeresen barátaim, ismerőseim meghívását. Ha közülük páran eljöttek, és jól érezték magukat, akkor én is örültem. Ehhez a helyszínen hozzájárult "hálós" alaptermészetem is, hogy ha már vannak vendégeim, akkor vendéglátónként kell viselkednem. Gyorsan kialakult az, hogy nemcsak a vendégeimhez kell így viszonyulnom, hanem a többi betévedőhöz is. Azért, hogy aki ide ellátogat, az ne csak egy koncerten vegyen részt, hanem kapjon egy mosolyt, pár kedves mondatot, egy koccintást, vagy ha többre nem is futja, csak egy „előre köszönést” tőlem.

Tavaly nyáron támadt egy ötletem, hogy indítsunk egy jazz sorozatot. Azóta volt tanárommal, Deseő Csaba jazz-hegedűssel dolgozunk ebben a témában: minden hónap második keddjén jazz koncertet szervezünk a Hálóban. Most, hogy ez a szívügyem lett, kicsit komolyabban

foglalkozom plakáttervezéssel, hirdetéssel, médiás megjelenéssel és a meghívásokkal is – amennyire értek hozzá. Februárban lesz az ötödik alkalom. Már várom, hogy ismét találkozhassak a visszajáró jazz-rajongókkal, mint házigazda. Csaba szerint jazz körökben már „jegyzik” a Hálót.

Budapesten jelenleg a HK koncertsorozatot jelent különböző zenei műfajokban (kamarazene, jazz, énekelt versek, és februártól népzene) régi és új vendégekkel, akik örömünkre időnként megfordulnak más keddeken is. Van, amikor boldogok vagyunk, mert nincs elég székünk és párnára kell ültetni, és van amikor szomorkodunk, mert egy igazán értékes előadásra nagyon kevesen jönnek el. És a sok önkéntes háttér munka mellett (amit Zsuzsa szervez) az anyagi rész is fontos, hogy legyen miből kifizetni az előadókat. Sokat kell még dolgoznunk, hogy rendszeresen megtöltsük az előadótermet, hogy még jobbak legyünk. Ehhez több szervezői csapatmunka is kellene: egy jobb „HK-s MCs”.

Mért fontos mindez? Valljuk be, többünkben bennünk bujkál a kisördög, szeretjük ha sok ember van körülöttünk. De miért? Nem magunkért, hanem a közösség miatt! A közönség miatt, amelyet közösségnek szeretnénk látni, azzá formálni, legalább arra a pár órára.

Zenével és szóval. Alkalmi közösség, mint egy Háló találkozón, csak itt a zenével kimondva azt, amit ott szóban: egység, teljesség, közös nyelv, itt és most: öröm Istenben és egymásban. A HK-n a szó, az a ráadás - egy jó beszélgetés a koncertek végén – egy tanúságtétel a művész részéről. A legutóbbi koncerten Baló István dobos mondta: „Csak egy eszköz vagyok, közvetítő, hogy a zene megszólaljon. Tudományom Istentől eredő adomány, ami boldoggá tesz.”

Ezért nemcsak eljönni érdemes, hanem „szervezgetni” is – teszem hozzá én, Schön György, villamosmérnök, önkéntes. Figyelem! Márciusban jön a Zyntharew, az első délvidéki „énekelt verses” zenekar!

Józsa Zsuzsa hozzászólása Szeibert András decemberi bogozói gondolataihoz:

Kedves Testvéreim!

Amit az elején szeretnék megosztani veletek: nagy ajándék számomra a Háló. Több mindenért, de most csak egyet említek: életemnek abban a periódusában keresett meg, amikor a brassói magyar szórványban igencsak magamra/magunkra maradtoknak éreztem magam. Balázs szülei és Szeibert Andris látogatott meg minket, eljöttek ismerkedni, hozták Jézus szeretet-lángját. És már nem nyomasztott annyira a nagyváros idegensége, mert cél láttam magam előtt!

E „rövid” bevezető után most szeretnék rátérni a Szeibert András problémafelvetésére:

Hogyan oszthatjuk be jól az energiánkat, hogyan láthatjuk meg, mi a lényeges a számunkra?

Hát ez jó kérdés, lehet rágódni és elmélkedni rajta. Mindig nagy kérdés volt számomra egyeztetni a család, a munka és hivatás, valamint a közösségi élet „szentháromságát”. Szerencsés esetben az egész család részt vesz a közösségi életben, s nagy ajándék, hogy már én is a „szerencsések” közé sorolhatom magam. Örvendek, hogy a Háló egyre nyitottabb arra, hogy a gyermekeket is befogadja, hogy olyan programokat szervezünk, ahol ők is megélhetik a krisztusi szeretetet..

A színes és sokrétű Hálóban mindenkinek helye van, de nekem sokszor nehéz eldönteni, hogy mi a lényeg. Azt látom, hogy tényleg nem sikerül mindenhova elérni, ahova szeretnék, de amikor valóban szükségem van a lelki növekedésre, a továbblépésre azt a találkozózt megadja a Szentlélek. És még valami: ezt Simó Gazsától tanultam Brassóban (amikor még nem tudott a Hálóról, de megszervezte a közösségek találkozóját). A szervezés mellett egy találkozó sikerének fontos „kelléke” az ima, vagyis ki kell imádkozni a találkozó sikerét.

Sok szép, hasznos gondolatot sikerült leírnia Andrásnak, ami mögött sokéves tapasztalat, szervezés van. És teljes időbedobás. Mindezekhez én, a „zöldfülű” túl sokat nem tudok hozzáfűzni. Én a hibáimból, a csetlés-botlásaimból tanulok mindig a legtöbbet.

Még szeretnék néhány gondolatot hozzáfűzni a Puchard Zoltán által elindított vitához, melynek témája a tavaly vetődött fel. Éspedig: a kiscsoportok összetételével kapcsolatban. Hát engem pont az fogott meg, az varázsolt el az első találkozón Csíksomlyón, hogy milyen szépen megfértek és kiegészítették egymást a egyes kiscsoportok. Akár az erdő-mező virágai: mindegyik másként illatozik, más színű, de csokorba kötve csodálatosat alkotnak az Úr asztalán... Én nagyon tisztelen az idősebbeket és úgy érzem a fiatalabbaktól is nagyon sokat

lehet tanulni.

Még utoljára egyvalakiről szeretnék írni: „a nemszeretem testvérről”. Minden közösségben van egy vagy több személy, aki kilóg a többiek közül, aki furcsán vagy idegesítően viselkedik. Emlékszem egyszer én is voltam ilyen állapotban Keresztúron... Azóta mintha jobban meg tudnám érteni a másik embert...

Pannonhalmán a bencés füzetekből vásároltam többet, az egyikben olvastam: nemszeretem testvért azért állítja mellénk a gondviselő Isten, hogy el ne bízzuk magunkat nagy okosságunkban, hogy észrevegyük: mennyi mindent kell még tanuljunk ahhoz, hogy elég alázatosak legyünk... Azon a ponton van a sebezhetőségünk, ahol bánt a nemszeretem testvér viselkedése... A nemszeretem testvéért egyet tehetünk, de azt igen: hogy imádkozunk érte, beszélgetünk vele, megpróbálunk segíteni (ha igényli) feloldani lelki görcseit...

Szeretettel írtam ki magamból én is mindezeket.

„A templom az Isten háza, nem a politikáé!”

A kezdetektől fogva ismeri és támogatja a Háló eszméjét, a legnagyobb meglepetés Tatán érte tavaly, mikor csónakból beszélt a tavon. Szerinte a papoknak is lehet politikai véleményük, de nem tartja helyesnek, ha a templomban politizálnak. Elismeri, hogy a társadalom szekularizálódik, de nem gondolja, hogy az Egyház krízisben lenne. Hiszi, hogy a modern embernek is igénye van a vallásosságra, csak meg kell találni az utat hozzá. Várszegi Asztrik, pannonhalmi főapát.

Mikor került először kapcsolatba a Hálóval?

1989 és 1991 között Budapesten éltem közel 3 évig. Akkor ismertem meg Puchard Zolit, Szeibert Andrást, Mészáros Klárát meg azt a baráti kört, melyben Zoli először beszélt az ötletéről, ami megfogalmazódott benne. Így nyugodtan mondhatom, hogy a kezdetektől fogva ismerem a Hálót. Magam is támogatom a törekvéseiteket, mert egy nagyon fontos és hasznos kezdeményezésnek tartom.

Mi a hasznos benne? Ön mit tart a Háló legfőbb értékének?

Mindenek előtt azt, hogy hívő emberek közössége. És mivel elkötelezett hívő emberek közössége, nyíltszívű keresztények,

szeretettel és elköteleződéssel fordulnak egymáshoz, a közösségeik pedig a Kárpát-medence más katolikus indíttatású közösségeihez. Sőt még ennél is több: egy közösségeket támogató közösség. Ezenkívül a Háló ökumenikus, és nyitott általános emberi kérdésekben is, továbbá a kereszténység és a nemzeti hovatartozás tudata egészséges egyensúlyban van benne.

A Háló vezetői nagy előszeretettel hivatkoznak arra, hogy a Háló az Egyház kisközösségi arca. Ön szerint is így van?

Gondoljunk arra, hogy mi mindig nagy fogalmakkal dolgozunk, a Katolikus Egyház világegyház. Az egész világ pedig, ugye, elég nagy. Ha jól megfontoljuk, a kereszténység eseménye, azaz az Istennel való belsőleges találkozás, az, hogy egy közösség Krisztus szentségeivel él, az mindig egy egyházközösségben zajlik. Legyen az csak egy maroknyi kisközösség, vagy akár ezres nagyságrendű. Az Egyház mindig konkrét: ahol ketten-hárman összejönnek, ott van velük az Isten is, táplálja és összefogja őket szavával, testével, vérével. Igazából a nagy Egyház is kisközösségekre oszlik, kisebb vagy nagyobb közösségeknek a láncolata.

Miért van az, hogy nagyon sokan mégis az intézményrendszerre asszociálnak, ha az egyház szót hallják?

Ennek történelmi okai vannak. Európában és a világ azon területein, ahol a Katolikus Egyház jelen van általában, ott egy nagy létszámú erős Katolikus Egyházra gondolunk, s először mindig a struktúra, a püspökök meg a pápa jut az eszünkbe. De azért menetközben volt egy II. Vatikáni Zsinat is. Az meg ráirányította a figyelmet arra, hogy az Egyház nem a papok és a püspökök testülete, hanem a püspökök és a papok által vezetett közösségek egysége. S ezeknek a közösségeknek

nagyon is szükségük van nemcsak a szerkezeti ranglistán elfoglalt értékeire, hanem elsősorban arra, ami egy közösséget közösséggé tesz. Vagyis az egymásra figyelésre, egymás szeretetére és a megélt hitre. Ha napjainkban mi Egyházzal beszélünk, akkor elsősorban nem egy szerkezetre vagy szervezetre gondolunk, hanem a közösségünkre ahol vagyunk.

Ez így szépen hangzik, de az Egyházat érintő döntéseket csak a klérus hozza meg...

Azért annak is megvan a módja, hogy a világi keresztények hogyan juttathatják kifejezésre törekvéseiket, vagy az egyházzal kapcsolatos elgondolásait. De kétségtelenül igaz, hogy a Katolikus Egyház – hagyományait tekintve – klerikus egyház, a klérus határozza meg nagyobb súllyal, hogy milyen legyen a formája. Úgy gondolom, hogy ebben a témában is úton vagyunk, ez is alakul. És mivel a világi keresztények vannak többségben, akik számos olyan helyre is eljutnak, ahova a papjaik nem, ezért egyre nagyobb szerepük van. Jönni fog egy laikális felemelkedés, s erre szükség is van.

Ön szerint abba az irányba tart az Egyház, hogy nyisson a laikusok felé?

Igen. Úton vagyunk egy nagyon klerikális Egyházból egy laikusabb Egyház felé. Nem egy nagyon laikus Egyház felé, hanem egy egyensúlyi rendszer felé tartunk.

Az Egyháznak azt is sokszor a szemére vetik, hogy lassan reagál a változásokra...

Számos dologban azt gondolom, hogy nem a világegyháznak – mely

nagysága szerint nehezebben ad válaszokat a kihívásokra, bár ad –, hanem az egyházközösségeknek kéne válaszokat adniuk a változásokra. Legyen az a gazdasági alámerülés, a levegő szennyeződése vagy a környezetvédelem – ezekkel a gyülekezeti egyházközösségi szinten is el kéne kezdeni foglalkozni. A karitás, az egymással való törődés, a felebaráti szeretet – ezeket mind kisközösségi szinten kell megoldani, ezt nem várhatjuk a világegyháztól. Ilyen értelemben megvan a mód, vagy meglenne a mód a gyorsabb reagálásra. Vagy vegyük például a missziókat. Minden egyházközösségnek át kell alakulnia missziós egyházközösséggé. Nem elég az, hogy mi összejövünk szentmisére. Kell, hogy legyenek köztünk olyan keresztények, akik csombókos hajú fiatalokat, fülbevalós, tetovált vagy drogos suhancokat is meg tudnak szeretettel szólítani. És meghívni hozzánk, hogy befogadásra találjanak, hogy megtapasztalhassák általunk Isten szeretetét. Ezt nem lehet Rómából csinálni, hanem az adott helyen kell. Ilyen értelemben szabad és kell is gyorsan reagálnia az Egyháznak.

Mikor azt mondja, hogy át kell alakulnunk missziós egyházközösségeké, akkor ezzel automatikusan elismeri, hogy mára már kiment a divatból kereszténynek lenni?

El kell ismerni, és ez megint a keresztény valóságérzetünk, hogy a világ egy olyan átalakuláson megy át, amit idegen szóval szekularizációnak hívunk. Ez egy olyan állapot, amiben az ember azt

gondolja, nagyon jól megvan Isten nélkül, nem kell hozzá fordulnia. Lassan ássuk a saját vermünket, tönkretesszük a világot, a saját emberi kapcsolatainkat. Ezért hirdette meg II. János Pál pápa az újraevangelizálás programját, amely kettős irányú. Először magának az Egyháznak kell befogadnia a krisztusi evangéliumot, aztán pedig ezt kell képviselnie az emberek előtt. Így értem a missziót. És ebben benne van az is, hogy e világ urai nem mi vagyunk, hanem az Isten.

Mi az oka ennek a szekularizációs folyamatnak, meg hogy más vallások kárára is hanyatlásnak indult a kereszténység?

Ezt egy mondattal nagyon nehéz elintézni, az egész történeti fejlődést kell nézni. A II. világháború után Nyugat-Európában egy nagyon gyors gazdasági felépülésnek lehettünk a tanúi. Ez a jólét magával hozta a szekularizált gondolkodást, hogy megállunk mi a saját lábunkon is. Ezzel párhuzamosan más világvallások is jobban megjelentek, kezdtünk többet megtudni róluk. A kereszténységben pont ennek a modernizációnak a kihívásaként végbement egy alkalmazkodás. Tettünk egy nagy lépést olyan irányba, hogy a már szekularizálódott ember számára is elfogadható módon képviseljük a kereszténységet. S ez néha célt tévesztett.

Hogyan?

A külsőt megváltoztattuk, az modern lett, de a hit mélységét nem tudtuk hozzá igazítani. Így ez a váltás nem átütő erejű. Ezt a II. Vatikáni Zsinat után a hívő ember már világosan látja. A zsinat megfontolásaira szükség volt, mert a régi Egyház úgy még többet veszített volna, egy szektává szigetelődött volna a maga latin nyelvével, merevségével és a világból való kirekesztettségével. Most zajlik az a folyamat, hogy a világot megpróbáljuk értékelni, az

embereket úgy elfogadni, ahogy vannak, és az evangéliumnak az igazságát úgy elmondani, hogy azt a másik is megértse. De azt is látjuk mi hívők, hogy a döntő mozzanat az élő hit mozzanata, a hitelesség kérdése. Tehát ha mi ebben a mi egyrészt gazdag, másrészt szegény világunkban valamit akarunk, akkor nekünk keresztényeknek egyénileg is, közösségeinkben is az Isten irgalmas jóságát, a tékozló fiú atyjának a szeretetét kell képviselnünk. Nem ujjal kell mutogatnunk, megbélyegeznünk, ettől senki nem lesz jobb.

Akkor most beszélhetünk az Egyház kríziséről vagy nem?

Ha azt a szép bibliai képet vesszük, amikor az Úr Jézus haldoklik a kereszten, akkor azt is mondhatjuk, hogy az Egyház születése óta haldoklik. Mindig döntéshelyzetben, ha úgy tetszik krízishelyzetben van. Állandóan a bűn és a tisztaság között kell választania. Sose mondhatjuk az Egyházzól, hogy már kész van, itt a tökéletes Egyház, mert akkor már elérkezett volna az Isten országa. A II. Vatikáni Zsinat nagyon bölcsen egy képet használ: az Egyház a történelme során a zarándokútját járja.

Nincs az az érzése néha, hogy a „modern” ember már nem is akar vallásos lenni?

Szerintem az emberek vallásosak most is, csak nem úgy fogalmazzák meg a vallási igényüket, ahogy azt az Egyház eléjük tenné. Nekik még egy hosszú utat kell megtenniük, hogy az Istenhez eljussanak, ezért kell evangelizálni.

Nem egy megtisztulási folyamat ez? Hogy eddig is csak papíron volt Európa keresztény...

Persze, hogyne. Meztelen a király. Ez teljesen egyértelmű. Ezt már látjuk Kelet-Közép-Európában is, hogy mi a felszín, egy átöröklött forma, s hogy e mögött van-e tartalom vagy nincs. A szekularizáció pontosan ebben tisztító, lemos bennünket, mint a lúg. Ha élő a hited, és Istenből táplálkozol, akkor élő a forrásod, minden esélyed megvan, hogy életben maradsz, s tudsz táplálni és itatni másokat is. Ha ez nincs meg, visszatérhetsz a latin nyelvre, különféle ruhákat ölthetsz magadra, tömjénezhetsz, végezhetsz nagy szertartásokat, ezek halott dolgok maradnak. Mert a benső vonzza az embereket. Nézd meg Jézus eszköztelenségét, nem hord csákót, nincs pásztorbot a kezében, ugyanolyan ruhában jár, mint a korabeli zsidóság, viszont úgy beszél, mint akinek hatalma van. Nem politikai hatalma, hanem belső hatalma. Ezért tódulnak utána az emberek.

Apropó politikai hatalom. Templomainkba is lassan, de biztosan beszivárog a politika. Mi a véleménye erről?

A keresztényeknek is megvan a véleményük, meg a papoknak is. Azt gondolom viszont, hogy a véleménynyilvánításnak meg kell különböztetni a helyeit. Az istentisztelet a híveké, és mindenek előtt az

Istené. Oda napi pártpolitika nem való. A kereszténységnek, ha élő az a közösség, vannak megfelelő fórumai, például gyűlések, ahol az ember elmondhatja a véleményét. De az oltár és a szószék Isten igéjének a helye.

De azt már gondolom Ön is tapasztalta, hogy ezt nem minden pap gondolja így...

Elég szép számmal, bizony. Sajnos. Elég tehetetlen az ember ezzel szemben, mert politikai kulturátlanságot mutat, és főképp a keresztény kultúra hiányát. A szószék nem használható fel napi politikára. Ott adhatunk erkölcsi tanítást, sok mindent elmondhatunk, de ilyen napi szintű politikát, hogy erre kell szavazni vagy arra, nem.

A Hálóval kezdtük, fejezzük is be azzal. Mi a legkedvesebb hálós élménye?

A Hálótól nagyon sok szeretetet kaptam, sokszor okozott meglepetést is. 2008-ban Tatán, például, azzal leptek meg, hogy a táborban kivittek, mint az Urat a tóba, beállítottak egy csónakba, s onnan taníthattam. Na, ilyet azelőtt még nem csináltam.

Urbán Péter

Bemutkozik a Waigand közösség

1. Megalakulásunk körülményei „anno ...”

Ennek a közösségnek a megalakulása és a további léte is igen sajátos, mondhatni páratlan.

1982 – t írunk. Budapest, II. kerület, Pesthidegkút egyik kis utcájában nézzünk be az egyik családi házba, melyben nyilvános római katolikus kápolna működik. 10- 20 idős ember jár ide a környékről évtizedek óta. Egyszer feltűnik egy mama két kisgyerekekkel, majd egy másik kisgyermekes család. Az idős pap bácsi, Jóska bácsi nagy szeretettel fogadja őket. A kicsiket csengetéssel, a szüleiket felolvasással, később homiliák tartásával bízza meg. Mise után bábozás.

Egy év múlva 7- 8 fiatal család örül itt a családias szentmiséknek, közös kirándulásoknak.

Évenként duplázódik a családok létszáma.

- Egyre kevesebb lesz a pap, szervezzétek az életeteket, ti vagytok az egyház - így biztat mindenkit Waigand Jóska bácsi. Megszerveződnek a házi, majd a regnumos hittanok, a nyári nagytáborok, a közös szilveszterek, farsangok, színdarabokkal, a kirándulások, az ünnepélyes elsőáldozások, a családi táborok...

12 év múlva meghal Jóska bácsi. A közösség 50- 70 család létszámmal stabilizálódik. Azóta vendég papok járnak vasárnapi szentmisét tartani. A helyszín is kicsit változik, mert lebontják a családi házat és két telekkel arrébb, a Szociális Testvérek Társasága felépít egy kápolnát, ahová befogadják a közösségünket.

2. „Működési szabályzat”- avagy legfontosabb alapelveink.

Jóska bácsi halála után megalakul a Kápolnaszék, ahova mindenki hivatalos, és minden fontos dolog itt dől el. Évente 4-szer ülésezik. Az ülések között a 4- 5 tagból álló választott vezetőség szervezi az életet. A kápolnaszék dönt arról, hogy pl. milyen zene legyen a szentmiséken

(népénekes, gitáros, gregorián), legyen- e közös farsang, nyári tábor, lelki gyakorlat... stb. Önként jelentkezőket bíz meg, és határidőket tűz ki.

Sok „Működési szabályzatot” hoztunk össze, majd számtalanszor módosítottuk, egy pár éve a többségi alapon működő közmegegyezés az életképes működési formánk, mint egy nagy családban.

3. „Amiben jók vagyunk”

Kb. 8 éve kiszámoltuk az egy családra eső gyermeklétszámot 4,7 volt. 3 pap nőtt ki a közösségből, de van úton lévő is. Szerveztünk egy önkormányzati fenntartású ökumenikus iskolát 1990-ben, ami azóta is kiválóan működik és bővül. Megszerveztük a NOE helyi csoportját, a Remetei Kulturális és Sport Egyesületet, (REKE) sok közeleti előadás, színdarab, sport esemény, pályázat megszervezője. Kialakult a házas hétvégés, cursillos, népdal-körös, ima-körös és jó néhány egyéb kis csoport.

A Máriaremete-Hidegkúti Ökumenikus Általános Iskola

4. „Itt dökög a szekerünk... „- gyenge pontjaink

A kezdő korosztály most már 50- 60 felé jár, kissé kifáradt a sok szervezésbe. A fiatalabb szülők még nem nagyon lendültek bele, és mintha elfoglaltabbak lennének, mint mi annak idején.

5. „Így lazulunk...”- alternatív programjaink

A nyári családi táborok is lazítások (kivéve a szervezőknek), annak ellenére, hogy már az unokák is jelen vannak. Az is lazítás, ha nincs jelentkező egy-egy program megszervezésére, a program elmarad pl. pár éve már nem volt közös családi farsang és szilveszter, helyette spontán kisebb bulik voltak, amit könnyebb megszervezni.

6. „Nem csak kenyérrel...”- közösségünk legnépszerűbb olvasmányai

Itt nem az olvasmányokról írok, hanem inkább a lelki programokról. Évenként tartunk egy közös lelkigyakorlatot. Tavaly a szociális testvérek tartották, előtte Hofher József atya. Most épp Beöthy Tamás atya gyógyító lelkigyakorlata folyik. Van rendszeresen működő imacsoportunk, rózsafüzér imalánc, cursillos kiscsoportunk. Más kiscsoportok bibliai részekről elmélkednek, beszélgetnek. Néhányunk a Háló munkájában is részt vesz. A környékbeli plébániákkal összefogva nagy ünnepeink előtt folytatjuk a városmissziós tevékenységet. Adventben megtartjuk a „Szállást keres a Szent Család” szép régi hagyományát.

Gyors híreket, kis olvasnivalókat az elektronikus levelező listán tesszük közzé.

A kb. 250- 300 fiatal önállóan oldja meg a lelki- és egyéb programjaikat regnumos módszer szerint.

7. „Nem csak igével...”- közösségünk sláger étele- itala

A kis közösségi összejövetelekhez gyakran kapcsolódik a vendéglátó család által készített agapé. Finom pogácsák, almáspiték, esetleg zsíros kenyerek és illatos teák teszik kellemesebbé az együttlétet.

Volt már közös malac sütés, rendszeres a komatál akció, a karácsonyi mézesek papjainknak, és a befőtt, lekvár ajándék a hittanvezetőknek.

Lakatos Tibor

Terítéken az Északi-sark

A gyarmatosítás már ki ment a divatból, mára nem sok elfoglalható terület maradt, amit magunkénak tudhatunk pusztán azzal, hogy leszúrunk rá egy zászlót. Az utóbbi pár évtized áldásos (vagy inkább áldatlan) tevékenysége azonban lassan meghozza gyümölcsét. Sikerült annyira összelelegednünk Földünkkel, hogy lassan elveszti hősipkáját. Az Északi-sark jege ugyanis rohamos olvadásnak indult. Aminek következtében új területek kerültek ki a jég fogságából, könnyebben hajózhatóvá téve az Északi-tengert. Ráadásul – ami a galibát okozza – hozzáférhetővé váltak (vagy hamarosan azok lesznek) az Északi-sark alatt megbúvó töménytelen mennyiségű gáz- és kőolajkészletek. Ennek birtoklása pedig természetesen stratégiai kérdés, ráadásul sürgős is a dolog, hisz a legújabb kutatások szerint már 2020-ra megszabadulhatunk a zavaró jégtábláktól és jéghegyektől az Északi-sarkon. Addigra pedig rendezni kéne az erőforrások

kérdésének ügyét.

Az aranyláz már elmúlt, helyette gázláz tört ki több országon is az elmúlt pár évben. A területért „harcba induló” államok: Oroszország, Kanada, Norvégia, Dánia és az Egyesült Államok. Az oroszok azzal érvelnek, hogy a nevezett terület az eurázsiai kontinentális talpazathoz tartozik, ezért parti államként jog szerint az övék. A Dánok ezzel szemben azt hangoztatják, hogy Grönland része a terület, természetesen azért, mert Grönland már hozzájuk tartozik. Kanada is igényt tart a területre... talán mert közel vannak hozzá, az Egyesült Államok pedig nem maradhat ki egy helyről sem, ahol olaj meg gáz is található egyszerre.

Mindenki próbálkozik. Az oroszok sem a spájzban vannak már, hanem a sarkon: például két éve (2007 nyarán) tengeralattjáróval úsztak az Északi-sark alá, hogy zászlót döfhessenek a fenékbe. Ezzel is demonstrálva területi igényüket. Egyesek tudósokat küldenek ki, mások hadgyakorlatot tartatnak a jégen – ki-ki vérmérséklete szerint. „Tudományos alapon” pedig már térképek is születtek, hogy melyik állam meddig nyújtozkozhat, mire teheti rá a kezét, és mely területeken vitatkozhat még egy kicsit a többiekkel.

Mindenki örül a jég oladásának. Ha Dánia víz alá kerül, még mindig kiúszhatnak az újonnan megszerzett területekre, még ha New York a tenger fenekén lesz is, de legalább egy olajkészlettel több lesz az USA-nak. Kanada is jól jár, még addig is, amíg a jég csak olvadozik. A jéghegyből olvasztott ásványvíz 10 dollárért is elkél a gazdag amerikai vevők körében – hisz az egészség mégis csak az első. És ha nem olvad elég gyorsan bármikor lehet robbantani egy kis jeget. Tele van ásványi anyagokkal, pár ezer éves tiszta ivóvíz. Csak a felső kis szennyezett réteget kell levakarni, ami valahogy rákerült.

Sajnos úgy tűnik rossz gazdáik vagyunk a ránk bízott Földnek.

Puchard Balázs

Nekem tetszett...

Sok könyv van az életemben, amit szeretek újra olvasni. Minden alkalommal más-más oldalukat tárják föl, újabb és újabb szépségekkel ajándékoznak meg.

Legutóbb Selma Lagerlöf (1855 - 1941) könyve került a kezembe: Nils Holgersson csodálatos utazása.

Valószínűleg sokan ismeritek a TV filmből a törpévé varázsolt Nils utazásának történetét. Én is több epizódot láttam, a kísérő zene is a fülemben cseng, de sokkal varázslatosabb volt leülni, kézbe venni a könyvet, és időt hagyni, hogy a mese magával ragadjon. A mese, amiben a főhőst befogadja az állatok világa, ahol a jó mindig győzedelmeskedik, a rossz pedig jóvá válik. S közben utazok én is a csodálatos svéd tájak fölött a vadludak hátán, föl a messzi északra, azután vissza Nils déli otthona felé. Utazás közben, míg kockás terítő alattam a táj, megismerem az ország földrajzát, regéit, történelmét. Mindezt hála a svéd írónőnek, aki Nobel díjas és akadémikus volt, és amikor földrajzkönyv írására kérték fel, ezzel a szépséggel ajándékozta meg a svéd gyerekeket és minket. Bárcsak a mai tankönyvírók is ilyen lelkülettel dolgoznának!

Ocskay Márta

„Nils Holgersson ott repül Márton lúdon...”

Lehetünk-e büszkék magyar elődeinkre? **Avagy hogyan lett rosszhírünk a világban?**

Kezdjük néhány régi történettel. Köztudomású iskoláinkban így tanítják Árpád népe nem sokkal az után, hogy a Kárpát-medencében hont foglalt nem fért a bőrébe és békés építőmunka helyett kalandozásokba kezdett. A magyarok kalandozásait a múltban is és jelenleg is az angolszász, német nyelvű és francia történeti munkák, még a legújabbak is kiemelten kezelik. Alapjait koraközépkori munkák fektetik le, pl. Prümi Regino világrónikája és annak folytatása. A magyarokról fantasztikus történeteket mesél:

„Elmondások szerint ugyanis nyers húst esznek és vért isznak, orvossággként a foglyul ejtettek szétdarabolt szívét fogyasztják, könyörületet és szánalmat nem ismernek.”

A mű egészen 967-ig foglalkozik a magyarokkal, beszámol több magyar támadásról, valamint az Augsburg-i csatáról. A mű forrásértéke enyhén szólva kétséges, kiderült, hogy nem az adott korban készült, hanem lényegesen későbbi irat. A magyar történészek, ha meg is próbálták tompítani az előzőekhez hasonló hangvételű régi krónikák

magyar kalandozásokról szóló megállapításait, magukat a kalandozásokat, a féktelen zsákmányszerzési vágyat kézpénznek veszik. Nézzünk egy példát:

„A magyarok sátorban laknak. Számukra minden, ami a letelepült életmódhoz tartozik, nincs értéke. Az ellenség teljes elpusztítása, gyerekek és anyák megölése, természetes velejárója a harcoknak. A köznapi emberek lovagláshoz idomult karika lába természetesen csak generációkon át tudott hozzászokni az eke utáni egyenes járáshoz.” –

A magyarok történetéről szóló mű további részei egyébként színvonalasak, a címét direkt nem említem, aki olvasta ráismer. Ha így írunk saját múltunkról, mit várhatunk a külföldtől?

Léteznek természetesen tisztséges megközelítésű művek is az adott korszakról, pl. László Gyula tollából, gondolatait ma már szerencsére tankönyvek is felhasználják, a 6. osztályosok tankönyve így fogalmazza meg a kalandozó hadjáratok okát:

1. *„Zsákmány és fogolyszerzés és olyan termékek megszerzése, amelyeket maguk nem tudtak előállítani.”*
2. *„A magyarok híres harcosok voltak, szívesen fogadták őket szövetségbe az európai fejedelmek egymás elleni háborúikban.”*
3. *„Fontos volt az is, hogy támadások a szomszéd népeket távol tartották a letelepedő magyarok új szállásterületeitől.”*

A második két pont már nem a féktelen zsákmányszerzést és a nomád letelepülni képtelen harcosok kalandozási kedvét domborítja ki.

Nézzünk utána találunk-e elődeinkről egészen más megközelítésű forrást. – Bizony találunk!

Gardezi perzsa író írja 920 táján:

„A magyarok szemrevaló, szép külsejű emberek ... vagyonosak és szembetűnően gazdagok, amit kereskedelmüknek köszönhetnek ... a magyarok ruhája brokát és fegyvereik ezüsstel vannak kiverve és gyöngyökkel kirakodtak.” –

Érdekes, ha mindez így van, akkor mire valók a zsákmányszerző hadjáratok!? Még egy érdekes megjegyzés „A kilencedik és tizedik század története” című könyv 154.o-ról:

„A Kárpát-medencébe szállított nagy mennyiségű pénzből alig néhány száz (536 db) került eddig elő a földből, a nyugati és balkáni eredetű ékszerekből, ötvöstárgyakból pedig jószerével egyetlen darab sem maradt ránk.” –

A régészet tehát nem igazolja az Európából rabolt hatalmas mennyiségű kincsek Kárpát-medencébe szállítását.

Továbbiakban ismerkedjünk meg néhány még meglepőbb forrással. Al-Muqqadasi arab író azt írja a magyarokról, hogy foglyaikat megkímélik, sőt a sebesülteket gyógyítják. Alonstraku német író írja 900-s évek körül:

„A foglyok kardélre hányásának és felakasztásának általános szokásával ellentétben, a magyarok foglyaikat nem bántották, sőt a sebesülteket ápolták.”

Elgondolkodtató, keresztény ember számára bizonyára szimpatikus az a magatartás, amely kegyelmet gyakorol a legyőzöttekkel szemben. Lehet, hogy korai még feltenni a kérdést voltak-e egyáltalán kalandozások, de a folytatásban megpróbálunk utánajárni.

Reinisch Egon

A teljesség útján...

Minden emberben ott el a vágy a teljesség után, vallásos kifejezéssel a tökéletesség után. Ezt a vágyat a mindennapi ember szintjén: boldogságnak nevezzük. Hogyan tudunk eljutni a tökéletes boldogsághoz, hogyan tudjuk megvalósítani az élet teljességét? Erre a kérdésre Krisztus válaszolt: „Azért jöttem, hogy életük legyen és bőségben legyen.”/Jn 10,10/ Szavai azért is garancia számunkra, mert életét adta ezért a kijelentéséért, és Ő az Isten Fia. Az evangéliumi Krisztus teljesen megváltoztatott emberi sorsokat. Emberek, akik nehéz terheket hordoztak, a Jézussal való találkozás hatására más emberekké váltak és életük alaptónusa a felszabadult, értelemmel teli élet lett. Ilyen változásokon ment át Zakeus, Mária Magdolna, a samariai asszony stb.. A keresztény hagyomány szerint, ezek a mély találkozások és megérintődések Istennel, az életszentség útjára adnak indítást.

Az életszentség nemcsak a kevesek és kiváltságosak előjoga. Az ehhez vezető út egyik kritériuma, az étellel való kapcsolat jele. Aki az Istent és az életet külön választja, az nehezen jut el Isten személyes megtapasztalásáig, mert a szentírás tanúsága szerint, Isten maga az Élet. Bizonyára

mindannyian tapasztaltuk már, hogy amikor az életünk szép megélése akadályoztatva van, ilyenkor az Istennel is sokkal nehezebb kapcsolatot teremteni. Ezekben a pillanatokban rendkívül fontos szerepe van a hitnek, amely a terheinket is értelemmel tudja megtölteni.

Az életszentség nem pillanat műve és nem is pusztán adomány, hanem egy életútnak a járása, amelyben sok isteni indíttatás, kegyelem és döntések sorozata rajzolódik ki életünkben. Az életszentség sokkal inkább egy beérési folyamat, mint egy pillanat műve. Sorozatos állomásoknak végső beérési folyamata. Ez a folyamat magában foglalja egyrészt az út létezését, másrészt pedig a személyes felelősséget, hogy ezen a z úton elinduljunk. Ennek a folyamatnak két alappillére van: a kegyelem állandó hívása és az embernek erre a hívásra adott válasza. Fontos, hogy ezt a hívást ne szűkítsük le csupán a transzcendens dimenzióra, mert ez kizárná az immanens síkot. Az Istennel való találkozás színtere az egész realitás amely körül vesz bennünket. A világ minden eseményével és találkozásaiával alkalmassá válik az Istennel való kapcsolat elmélyítésére és megélésére. Jung szerint, az ember azért idegenedett el a világtól, mert elveszítette a természettel való spirituális kapcsolatát. Ezen érdemes lenne elgondolkodni, hogy hogyan élem meg a világgal, emberekkel, léttel való kapcsolatomat. A sodródás, vagy pedig a tudatosság irányítja-e életemet. A bensőséges kapcsolatnak óriási ereje van: lenyugtatja az embert, aktivizálja érzéseit és a megérkezetség állapotát segíti elő. Otthontalanság érzése nélkül, vagy az erre való vágyakozás nélkül, nehéz az Isten útján haladni. A teljesség megélésének a titka, lényegesen összefügg a világ és annak mozzanatainak az egyetemes átölelésével hiszen Isten kitörölhetetlenül benne van a világban és az életben.

Sebestyén Ottó Sj

“Bekopogtunk...” - Anyóhoz, Arató Mártához

Milyen információt adnál magadról, egy nagyobbacska névjegykártyán?

Pécsett születtem négy gyermekes család legidősebb lányaként. Köztem és a két húgom közt is alig volt több egy bő esztendőnél. A városban csak orgonasípoknak emlegettek minket. Öcsém már tizenkét évvel fiatalabb nálam. Ha a velünk lakó három nagyszülőt is beleszámítom, igazi nagycsaládban nőttem fel. A liturgikus reform előtt születésnapomon, október 3-án Lisieux-i Kis Szent Terézre emlékeztünk. A kis út, amin járt azt jelenti számomra, hogy saját adottságaim és körülményeim közt mindig meg tudom találni a magam útját, ami ha nem is visz olyan magasságokba, mint az övé, de reménykedhetem, hogy célba érek rajta. (Kicsit zokon is veszem, hogy már nem mondhatom születésnapj védőszentemnek) Pedagógus szerettem volna lenni (szolfézs tanár, karvezető), de azokban az években a keresztény értelmiség gyerekeinek nem igazán örültek ezen a pályán. Az iskolám nem javasolt gimnáziumba. „Csak” technikumban tanulhattam tovább, s mivel rajzolni is szerettem, az építőipari középiskolát választottam. Érettségi után munkába álltam, s amikor Budapestre helyeztek, beiratkoztam esti egyetemre. Huszonnyolc évesen kaptam építészmérnöki diplomát, s közel harminc éves tervezői munka után, több mint tíz éve mentem nyugdíjba. (Akit érdekel, könnyen kiszámíthatja hányadik X-et ünnepeltem tavaly októberben.) Nagycsaládra vágytam magam is, de csak nem akart megérkezni a hófehér paripa, hogy hozza a királyfit. Elmúltam már harminc éves, amikor a többetek által is ismert Laci bácsi bekötötte a fejemet, s rá két évre örülhettünk Dávidnak, aki – sajnos – testvér nélkül maradt. Isten azonban – ha rábizzuk magunkat – mindig betölti vágyainkat, csak lehet, hogy máskor és másképpen, mint azt mi

elterveztük. Nagymamaként én is megkaptam a nagycsaládot. Egy házban élünk fiamékkal, ahol jelenleg három apró unoka színesíti napjainkat.

Életemnek nagy ajándéka a zene szeretete. Igaz, mostanában már nem jutok el hangversenyekre, de a rádióban, CD-ken szívesen hallgatom ma is. Szeretek főzni, ez sajnos meg is látszik rajtam, s bár kedvelem az édességet, a sütés nem tartozik díjnyertes tevékenységeim közé. Örömmel vagyok emberek között, ha időm engedi, olvasok, de a társasjátékok és keresztrejtvények is kedvenc szórakozásaim közé tartoznak. Szeretem a természetet, ezért szomorúsággal tölt el, hogy a kirándulásokról le kell mondanom, mert egyre nehezebben gyalogolok.

- Hogy hálózódtál be?

Mint annyi minden szépet és jót, ezt is a páromnak köszönhetem. Ő vitt el a 90-es évek elején a még templom nélküli káposztásmegyeri plébániára, ahol a Háló bemutatkozott. Akkorra én már elköteleztem magam a cursillo lelkiségben, s mint ottani munkatárs kaptam a feladatot, hogy ezután tartsam a kapcsolatot velük. Igazán hálósnak azonban csak 2000 tavasza, a pannonhalmi találkozó előkészítése óta mondhatom magamat.

- *Mi lelkesített, anno a Hálóban?*

A nyitottsága, az elfogadása és az arányosság, ahogyan megjelenik benne a természetes és a természetfeletti. A találkozásokon helye van nem csak a bűnbánati liturgiának, hanem a táncháznak is; a táborokban a napi szentmisének, az értékes előadásoknak, az őszinte, mély kiscsoportos beszélgetéseknek, a sportnak, kirándulásnak és a bulinak... Egy évre való muníciót gyűjtök be nyaranta.

- *Fel tudnál idézni nekünk egy olyan konkrét élményedet, ami nagyon hálásnak mondható?*

Nagyon nehéz választanom. Az bizonyos, hogy azok az élmények maradnak meg igazán mélyen bennem, ahol a közösség örömeiben, az együttgondolkodásban és imában, vagy egy jó beszélgetés alkalmával tapasztaltam meg az Istent. A közelmúltban ilyen volt a két évvel ezelőtti lelkigyakorlatunk Tahiban és legutóbbi táborunk Tatán. De mondhattam volna a központban tartott adventi esténket is. Számomra a Háló Isten és embertárs – együtt, egységben.

A kis kopogtató...

- *Te, aki jelen voltál a „kezdeteknél” is, milyen változásokat érzékelsz a Hálóban? Melyeket éled meg pozitívumként, s melyekkel tudsz nehezen azonosulni?*

A kezdeteknél inkább a férjem volt ott, s nem én. A változást azonban így is érzékelem. Az mindig az élet jele. Ha képesek vagyunk jó irányban változni az, növekedést, teljesebb életet jelent. A Háló is egyre több bogból és szálból áll, és ez jó. Megértem, emiatt egyre komolyabb szervezettséget igényel, de nagyon sajnálnám, ha ez együtt járna valamiféle intézményesüléssel.

- *Mi lelkesít mostanság?*

Hálás vagyok, hogy a sok évtized ellenére, viszonylag egészségben, együtt a férjemmel örülhetünk az unokáknak. Lelkesít, hogy tapasztalhatom, számítotok rám a Hálóban, és számítanak a cursilloban is. Bízom abban, várnak még rám új találkozások, s mélyülnek a régi barátságok. Nagyon jó, hogy mindig számíthatok az Istenre, hiszen Titeket is Neki köszönhetlek.

- *Te kihez kopogtatnál be hálós ismerőseid közül?*

Keresztes Zoli atyához. Új arc volt a tatai táborban, karácsonyi cikket köszönhetünk neki a Tarsolyban. Biztosan sokan örülnének, ha jobban megismerhetnék őt. Én örülnék

Gabriel Garcia Marquez: 13 jótanács az élethez

1. Nem azért szeretlek, aki te vagy, hanem azért aki én vagyok melletted.

2. Senki sem érdemli meg a könnyeidet, aki pedig megérdemli az nem fog sírásra készíteni.

3. Csak mert valaki nem úgy szeret téged, ahogy te szeretnéd, az még nem jelenti, hogy nem szeret téged szíve minden szeretetével.

4. Az igaz barát a kezedet fogja és a szívedet simítja.

5. Akkor a legelviselhetetlenebb valaki hiánya amikor melletted ül és tudod, hogy sosem lehet a tiéd.

6. Sose felejts el mosolyogni. Még akkor sem, amikor szomorú vagy. Lehet, hogy valaki beleszeret a mosolyodba.

7. Lehet, hogy csak egy ember vagy ezen a világon, de valakinek te jelentheted magát a világot.

8. Ne vesztegess idődet arra, aki nem tart téged érdemesnek arra, hogy veled töltsen.

9. A sors talán azt akarja, hogy sok nem megfelelő emberrel találkozz mielőtt megismered az igazit, hogy mikor ez megtörténik igazán hálás legyél érte.

10. Ne sírj, mert vége lett! Mosolyogj mert megtörtént.

11. Mindig lesznek emberek, akik meg fognak bántani, tehát nem szabad feladnod a hitet. Csak légy óvatos!

12. Légy jobb ember, és tudd, hogy ki vagy, mielőtt valaki újjal találkozol, akitől azt reméled, hogy ismer téged.

13. Ne küzdj túl erősen. A legjobb dolgok váratlanul történnek.

*Lehet, hogy nem is férfiak és szárnyasak
az angyalok.*

*Halkan járnak, nem kiabálnak,
gyakran öregek, rondák, és nem is magasak
az angyalok.*

*Nem jár karddal, fehér ruhában
az angyal.*

*Talán valamelyik kezét nyújtja feléd,
vagy melletted lakik, a szomszéd lakásban,
az angyal.*

*Az éhezőknek kenyeret hoz
az angyal.*

*A betegnek megágyaz,
meghallja, ha hívod az éjszakában,
az angyal.*

*Ott áll az úton, és azt mondja: Nem,
az angyal.*

*Magas, mint egy oszlop, és kemény mint a kő –
lehet, hogy nem is férfi, és nem szárnyas
az angyal.*

Rudolf Otto Wiemer

